

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

2. Reprobationis prædestinationi contrariæ, & vulgatoris essentia
examinatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

gnat; esto præcendens illa scientia, à creaturæ possibilitate esse in Deo posset.

3. De scientia vero visiois creaturæ rationalis ab alterutra gratia excludenda, ac reprobanda dicendum est, ad eius reprobationem præsupponi; non autem ingredi reprobationem. Primum patet ex dictis controu. 6. de Froid. et 7. de Prædellin. Enim reprobatio hæc ab alterutra libera proxime est, ac proinde ex parte actus primi debet Deus supponi potius proximè ad prouidendum creaturæ illi rationali de mediis, siue auxiliis gratiæ alterutris, siue sufficientis siue efficacis, vel excludendum creaturam illam à gratia alterutra: atqui, ut citatis locis offendimus, nequit prouidere Deus de alterutra gratia creaturæ alicui, nisi prius eam absolute existentem supponat, ac præiudicet: ergo neque illam à gratia alterutra reprobare, nisi ipsam absolute existentiam uiderit ac præuenierit: ac proinde id reprobationem cuiusvis creaturæ rationalis à gratia alterutra necessario illius absolute existentia visio diuina præsupponit, ut prima parte nostræ assertionis dicebamus. Inde vero secunda eius assertio- nis pars facile monstratur, eam scilicet scientiam reprobationem ingredi minime posse: nihil enim essentia- liter præsupponit, et necessario ad aliud prærequi- situm huius essentiam ingredi potest. Et de præfatis scientiis simplicis intelligentiæ, et visiois hæcenus dicta reprobatione utriusque à gratia, tam sufficiente, quam efficace communia sunt, et æquè pro alterutra facilia, sicuti et quod ad utramque scientiam simplicis intelli- gentiæ de possibilitate, cum gratiæ, tum negationis eius debeat, ut minimum præsupponi: alioqui enim libere excluderent creaturæ rationalis ab alterutra Deus vel- le non posset.

4. An verò scientia hæc de possibiliæ gratiæ, ac negationis eius alterutram probationem, vel vtramque ingreditur, anue ingreditur, vel supponatur factæ ad alterutram, vel vtramque scientia media dubitari potest: & quo ad probationem à gratiæ de qua fufius: & communis à Theologis disputatur, effiçae fufultor, prolixiorque disputatio est certa, à nobis habenda. De probatione verò à gratiæ, fufficiente etiam, res est circa vtramque faciliôr: dicendumque proinde in ea scientiam mediam in cam probationem non ingredi, neque ad eam supponi certum id, atque indubitatum Theologis est. Probatur, quia cuiusmodi probatione, seu voluntate denegandi, etiam auxilia fufficientia, non intenditur, nec agitur, curaturque à Deo de futuritione, vel non futuritione libera consensus boni à potentia libera creaturæ rationalis sub ea fufficienti auxilij negatione, sub qua impotens ad bonum consensum creatura illa est, ac proinde non libera & indifferens in actu primo ad bonum consensum, vel eius negationem, sed ad eius negationem antecedenter necessitate: ergo nec negationis eius, quæ sola determinat, & necessario necessitate antecedenti ab ea creatura erit, scientia media inde sub negatione auxilij, & gratiæ omnis esse poterit: ac fubinde neque ad eam negationem gratiæ omnis descendendam, quæ suo existentia modo apponendam requireretur ex parte actus primi veri, & realis chimericum aliquid, & impossibile, quod est idem, atque possibile aliquid constare per aliquid impossibile, aperte nimirum, & amente contradictione.

3. Dicendum est secundo Reprobationem à gratia sufficienti scientia simplicis intelligentiæ, vt in adequatè constituitur, sed solum eam, vt diximus, supponere. Probatur quia voluntas efficax denegandi auxilium sufficiens, in sola facis certitudinis & infallibilitatis intrinsecæ habet, cum, vt neque auxilium absolute sufficiens fit, sed potius eius negatio, tum, vt non fit potentia in actu primo ad consensum bonum potens ac indifferens, tum, vt eius consensus negatio determinat fit absolute: atque certitudinis, & infallibilitatis intrinsecæ reprobationi huic horum trium, vel aliorum ex ipsis, titulo solum poterat requiri scientia simplicis intelligentiæ: vt quid reprobationem hanc inadequate adhuc constituit: ergo nullatenus, vt inadequate eâ constituentem constituit aut ingreditur: tamen ad eam necessariò supponitur vt numero 3. sub finem ostendebamus. Cōfirmatur, & explicatur hæc ratio, ac simul occurrunt obiectioni, quæ ex dictis de intrinsecæ

instituteione prædeterminationis per scientiam mediam præter desum, tamenque necessario voluntas, & electio auxiliis efficacis prædeterminativa illam, vt sui dictum præsupponat. Et enim quia prædeterminatio certa & infallibilis, atque infutrabilis effectu suo, nempe consensu bono, intrinsecus esse debet, neque id habere, et auxilio efficacis extrinsecus solum & entitative, ac intrinsece infallibilis, neque ex efficaci voluntate antecedenti boni consensui idcirco ad prædeterminationis essentiam constitutivam addiscitur, vt cum electione efficaci auxiliis, quam dignum prædeterminationem constituit: ut quæ proinde ab Augustino & Theologo cunctis definitur præscientia, & præscientia benevolentium Dei, quibus certissime liberatur quicunque liberantur, cum ergo voluntas reprobatu ab auxilio sufficienti, per scientiam simplicem intelligentiam directæ solâ certitudinem infallibilitatem, atque infutabilitatem intrinsecam effectuum suorum omnium quos concernit, habeat, vt vidimus non esse ad prædicti modi providentiam constitutendam intrinsecus possit adducari.

CERTAMEN I.

*Reprobationis predestinationi con-
trarie, & vulgationis essentia
examinatur.*

Altri questionis præfatione reprobationem habere esse reprobationem solummodo à gratia effici sicut ex aduerso præparatio gratiæ solummodo effici prædestinationem est huius folii reprobationis efficiat vides à Theologis disputari, vt de alterius reprobationis gratia, sufficienti etiam theologia (de qua nos ceti. l. i. verbum quidem apud Theologos videtur: cum de eorum Theologum intrinse oportere. Circa præfationem autem reprobationis à gratia effici, qui meretur, non adeo, ac nos, religiose moraliter dicti obstant, et, fuitque paululum clarioris difficultatis dissolutio inuiculis, plura referunt hic placita, atque per totum et quandoque oratioe constant, quæ, vt alibi ostendit præcedere debent, vt essent postmodum, et si finem propriis sedibus disputanda. Eiusmodi sunt à scientia mea de consensu negatione Dei in reprobationi ad absolute contra Dominicanorum reprobationem nouam iudicio meo. Hæc iam theologicam etiam præcipia phisicæ prædeterminationis, et intrinsece annullum efficiat; quod supponi ex dictis de scientia mea debet, quam disputari. Tale etiam est à reprobatione licet à gratia effici voluntatè excludendi reprobationis gloria, et regno absolute supponat, siue efficiat, siue intrinsece sicut prædestinationi saluti prædestinationi supponit voluntatem? Hoc tamen præfatis questionis non est, sed sequens, ubi de causis, et præteritis ex parte Dei ad reprobationem alius à gratia efficiat agitur. Data vero possibilibus, et imo, et existentia, antecedentibus illius voluntatis dannando, et excludendi reprobationis gloria, siue efficiat, siue inefficiat, sicut gloriæ prædestinati antecedens voluntas in Deo admittit, excludendum contra reprobationis intrinsece, et essentiali contradictionis de intentione gloriæ à prædestinatione diximus, manifestum est.

2. Quoniam vero reprobatio, cum a gratia, tum a gloria dicitur, circa eius essentiam, cum morte, atque ad debaturam, vt autem, more plures Doctores dignitatem idcirco ad eos terminos questionem reddi, cum tunc acquiescatione duplicis reprobationis positi impeditur, responderetur: cum de reprobatione a gratia efficitur ad salutem expressis terminis rogemus, cuiusque determinatum essentiam queramus. Vnde constat notum hunc disp. 23, cap. 32, cap. 2. plures intellectus & voluntates actus, ad essentiam reprobationis statuendum enumerari, quum, ad præsentem questionem de essentia reprobationis, ad gratiam efficaci contrariis prædeterminationis optineret. Nempe iudicium de dignitate penæ & damna-

nis æternæ propter peccatum finale reprobi emortui absolute præsumptum, atque item voluntatem efficacem Dei de exclusione absolutè, & executivè reprobi à gloria & additione eius inferni, æternique cruciatibus, in quo iudicio solo reprobationem totam constituit, quam ita constitutam actus præfatus voluntatis quasi eius effectus, posterius sequatur, quæ dubio procul extra præsentem questionem sunt, atque ex confusione, & indistinctiōe duplicis reprobationis, tum à gratia, tum à gloria sunt dicta intemptivè, & de reprobatione, adhuc à gloria, quæ ad exclusionem voluntatis præfate ab essentia reprobationis falso, & debili fundamento dicuntur ab Herize, & pro sua sententia, & ratione Molina, Soar. & Arrubal falso referuntur.

3. Ait enim reprobationem proprietate vocis ad actum iudicii pertinere, quo ob salutaritatem eius obiecta diffinitur, quasi proprietate sermonis diffusus, & consensus voluntatis actibus non conveniat, vel iudicium, & consensus ille à reprobo, ratione salutaris, ac non potius malitiae, & indignitatis moralis in Deo sit, immo vero actus potius voluntatis iudicium illud subleat realiter formaliter Deo intrinsecè reprobi à regno, & damnatio nota clauditur, quæ ex rei natura, atque seclulo Dei pacto, & statuto, eo etiam iudicio posito, non esse absolute posset: ut respectu peccatoris in via, quandoque prædestinati, iudicium de dignitate exclusionis eius à gloria, & damnationis æternæ ob lethale admissum Deo sepe adest, & tamè non adest absoluta illius à gloria exclusio, quia ad illud iudicium non est actus voluntatis de eius à gloria exclusionem subsequens, quoniam pro delinquentibus in via statutum non est, ut à gloria excludantur, & damnetur. Adde non adeo strictam Dei legem pro obsequentibus in mortali absolutè esse, ut quandoque suas non patiantur exceptiones: ut de voluntario suspendio, ac proinde in peccato absolutè mortuus aliquot Sanctorum precibus ad vitam excitatis, ut è fide dignis historis vitæ S. Martini, & S. nostri Ignatii constat: locus autem ex S. Thoma. quæst. 6. de veritate art. 1. ad ultimum, cui Herize inuenitur contra eum expressus est. Ait enim: *nisi forte dicatur reprobo idem quod iudicare indignum*; quod ita dici aliquo modo posse significat, cum tamen dixisset reprobationem ex ratione sui nominis magis pertinere ad voluntatem.

4. Ad præsentem verò questionem in terminis propius veniens Herize à num. 10. ac suo illi principio insistentis ex parte, at sibi etiam ex parte adversus docet. Primo: reprobationem omnem ab auxilio efficaci supponere peccati indignitatem absolutam, siue dignitatem absolutam carendi auxilio efficaci ex parte reprobi, quia alias non est ex parte obiecti mortuum, & ratio ob quam à gratia excludatur efficaci, & quam reprobatio omnis proprietate sermonis essentialiter supponit, ac concernit, unde inserit actum voluntatis permissivæ peccati, siue denegandi primum auxilium efficacem antè ad primum peccatum reprobi non esse propriè reprobationem à gratia efficaci; aut voluntatem permissivam, seu denegandi auxilia efficacem vltiora post primum peccatum à reprobo admissum, esse propriè reprobationem à gratia efficaci de qua disputamus. In parte hac postrema sibi, ac doctrinæ suæ de reprobatione à gloria nuper à nobis impugnare adversatur. Etenim ad actum voluntatis excludendi reprobum à gratia efficaci ob admissum peccatum, & dignitatem carendi vltiori auxilio efficaci ad salutem præcedit iudicium dignitatis finalis excludendi illum à gloria, & damnam. Ergo utraq. reprobatio stat in iudicio illo antecedente actum voluntatis. (ut hic auctor vult) proprietate sermonis iudicium illud de debita pœna ob peccati indignitatem solum possit esse reprobatio. Certè in eo principio, quod ad reprobationem, tum à gratia, tum etiam à gloria quæ actu voluntatis alterutram denegandi iuxta Theologos constat, vel completur) propriè accepta indignitate antea peccati ex parte reprobi illiusq.

Christoph. de Orrega de Deo unig. Tomus II.

scientiam absolutam prærequirit, ac proinde voluntatem exclusivam à prima gratia efficaci ante omne peccatum, nec esse, nec dici proprietate sermonis reprobationem, conuenit Herize cum nostro etiam Molina prima p. d. 23. ar. 3. §. *an vero permissio peccati.*

5. Molina fundamentum à reliquis acceptum pro eo leuissimum est principio. Nempe: reprobatio proprietate sermonis approbationi opponitur: approbatio autem, siue intellectus, siue voluntatis, quæcumque supponit dignitatem approbati: ergo & reprobatio omnis propria supponit indignitatem reprobi: id quod ex Pauli locis ad Hebr. sexto & ad Corinth. 9. confirmat. Sed licet verum id, & robur habeat, cum ex iure, vel quasi iure, approbati aut reprobi ad aliquid approbati aut reprobi eius ad illud aliquid etiam proinde cum premiū quodvis, aut supplicium creaturæ rationali est amandum vel conferendum; at vero, non quia præmiū, aut supplicium, sed ex mea libertate, & arbitrio amandum bonum aliquod alicui, vel eius negatio est, approbatio eius ad bonum, vel reprobatio eius ab illo nullam eius dignitatem, aut indignitatem supponit. Sin corrige Paulum ad rem, quam versamus scribentem de Iacobo & Esau. *Antequam quidquam boni eissent, aut mali, dictum est* (à Deo Rebecca) *Iacob dilexi; Esau autem odio habui.* Et quotidie homines, qui alicui de bonis suis, nulla dignitate recepturi, aut indignitate non accepturi attenta, sed pro suo libito, & bene placito volunt dare, vel non dare, voluntate non dandi illum à suis donis reiciunt, ac reproban; dandi vero voluntate ad sua approbant dona. Ac demum, cum de reprobatione prædestinationi contraria agamus, atque prædestinatio non supponat per Catholicos Doctores dignitatem, sui meritum, titulumve vltimū, nec reprobatio demeritum ex parte reprobi præsupponit. Si ergo prædestinationem, seu præparativam gratiæ efficacis voluntatem Dei respectu prædestinati; approbationem prædestinati ad gratiam efficacem, tametsi nulla ex parte eius dignitas, meritum perexiguū, ut præcedat esse admittas, voluntatem Dei de gratia efficaci deneganda reprobo ante omnem eius indignitatem, reprobationem propriam esse cogere fatemur. Si verò illam approbationem propriam esse neges satis in questione de re, habebitur, si voluntas denegandi reprobo absque præsupposita eius indignitate auxilia efficacis reprobatio eo modo esse admittatur, quo voluntas de opposito, scilicet dandi efficacis auxilia prædestinato absque vilo eius merito approbatio esse asseratur.

6. Aliunde vero Arrubal disputatione 88. & 89. voluntatem denegandi auxilium efficacem, siue denegationis primi efficacis auxilij reprobo ante omnem ipsius peccatum, & indignitatem à ratione reprobationis prædestinationi adversantis, ac contrariè opposita exclusio, solumque talem esse admittit eam, quæ ob indignitatem antea peccati admissi concipitur, habeturque à Deo in eius peccati pœnam, ut enim opposito modo prædestinationi reprobo se habeat oportet, ut non solum effectus, & obiecto, sed sine, ob quem hoc Deus vult reprobo, sese reprobo prædestinationi opponat: aut nequit opponi ex fine prædestinationi seu voluntati conferendi auxilium efficacem prædestinato, ex fine, & intentione gloriæ voluntas denegandi auxilium efficacem reprobo, nisi ex intentione damnationis, & excludendi illum à gloria à Deo habeatur, ergo nec opponi voluntas hæc omnino, & contrariè prædestinationi potest, nisi præsupposito reprobi peccato & dignitate carendi auxilio efficaci. Probatur consequentiam: quia damnatio, interitusque, & exclusio reprobi à gloria nequit à Deo amari, inefficaciter adhuc, nisi ob eius peccatum admissum, ac præsuppositum; ergo neque eo sine, & intentione negatio auxilij efficacis reprobo ante omne eius mortale eligi à Deo potest, & apponi principium hoc, ex quo Dei voluntatem denegationis primæ auxilij efficacis reprobo ante omne eius mortale à reprobatione exclusit Arrubal, posuit primus Molina citatus, cui annuit postea Soarius lib. 5. caput. 7. num. 6. sed uterque ideo voluntatem denegationis auxilij efficacis non solum primi & anterioris ad peccatum reprobi, sed omnium primi, & reliquis

KK 3

reliquis peccatis reprobi posteriorum reprobatione omnino, & regione prædestinationi opposita maiori prudentia, meliorique Theologia, & consequentia excludit: quia: ut ostendit q. 3. Deus nulli reprobo, quantumvis iterato (ne dum primum) peccanti, ex intentione exclusionis à gloria, & damnationis eius auxilij efficacis priuationem pro vitæ huius & vitæ eternæ decreuit: tamen in ante acti peccati, & innumerorum anteriorum peccatorum ipsi à Deo decematur.

7. Soarius in postremo hoc firmus ex communi sibi principio cum Molina postea ab Arrubale, ut vidimus, admissio duplicem reprobationem distinxit, positivam scilicet, & negativam, & primam positivam, ut reprobatio propria, atque è regione omnino prædestinationi adversa, & contraria sit, ut ex opposito sine prædestinationi, & intentione scilicet exclusionis à gloria, & damnationis reprobi à Deo habeatur opus prius esse quæ respectu, iterato etiam peccantis, reprobi viatores haberi à Deo nequit, ut ex ipso retulimus, suppositumque ex dicendis q. 3. negativam vero vocat voluntatem denegandi efficaciam auxilia reprobo, siue permittendi eius peccatum, quæ oritur ex defectu efficacis intentionis gloriæ reprobi. Distinctionem eandem eiusque membra alij & alij aliter & aliter explicant. Fazolus comment. articuli. 3. num. 6. & Ariaga d. 39. cit. scilicet. 1. num. 7. §. quarto, & ultimo voluntatem permittendi primum peccatum, seu denegandi auxilium efficacis reprobo, reprobationem negativam vocant; voluntatem vero denegans ipsi auxilium efficacis punitivæ, siue in penam peccati iam ab ipso admitti appellat positivam, atque hac distinctione huius explicatione, & intelligentia Doctorum plurimum super causâ reprobationis ex parte reprobi discordes sententias ad concordiam redigi posse arbitrantur. Certè ago, dummodo voluntas negandi auxilium efficacis positivæ sit, vndeque, siue ex hoc, siue ex illo fine, siue ex huius vel illius finis, & efficacis, vel inefficacis intentionis defectu à Deo habeatur, nescio quo iure reprobatio negativæ ab efficacis auxilio dici debeat, aut possit: quoniam disputationis fructus superfluis neque eis ad solidam doctrinam tradendam, falsaque refutandas, sed mere arbitriis distinctionibus utamur; nisi, ut ex disputationibus confundamus seriâ atque inanibus vocum subterfugis, eis qui ad rem questionis & decisionis veritatem venire noluunt. Faciamus locum ampliorem.

8. Quod ad rem autem harum doctrinarum attinet Soarius efficacem gloriæ intentionem ad oppositam voluntatem conferendi auxilia efficacis prædestinato male requirit, ut prædestinatio, seu eius approbatio ad illud sit: cum ipse eam voluntatem conferendi auxilium efficacis prædestinato, ac subinde prædestinationem ad gloriâ per illud consequendam ex inefficaci Dei intentione, gloriæ esse posse fateatur: imo ex efficace gloriæ intentione esse non posse ostendimus supra. Secundo ad rem hanc in eius doctrina inutiliter adducitur: siquidem, cum voluntas denegandi auxilium efficacis ideo per ipsum positivam reprobationem propria non sit, è regione, & contrariè opposita prædestinationi, quia non habetur ex intentione damnationis prædestinati, sicuti habetur à Deo voluntas conferendi prædestinato auxilium efficacis, siue eius prædestinatio ex intentione gloriæ ipsius cum defectum intentionis voluntas denegandi auxilium efficacis reprobo perveniret, tamen intentio salutis prædestinati, ex qua prædestinatio oriretur inefficax solum foret quare inutiliter ad suum intentum eius efficaciam adducitur à Soario, & memoratur Soarius, & Arrubal conveniunt positivam voluntatem denegandi reprobo auxilium efficacis à positivâ reprobatione propria à gratia efficacis, & tandem à gloria, atque è regione adversante prædestinationi (quæ prædestinati ad gratiam efficacem, ac subinde ad gloriâ approbatio est, excludant, videtur inanis, quia positivâ reprobationem à gratia efficacis, ac deinceps à gloria, respicit gloriâ, ut terminum à quo demum reprobat, & separatur reprobatus, non autem priuationem inde gloriæ ut terminum ad quem debet respicere sed ex quoque sine priuationis gratiæ effi-

cacis voluntas positivâ sit, positivâ reprobatio, & separatio proximè à gratia & remotè à gloriâ alius per illam obtinenda, proculdubio erit: quod secus evenit in prædestinatione, quæ, cum essentia sua sit voluntas ordinantia prædestinatum ad gloriâ, ut finem per efficaciam auxilij tanquam media, quæ preparat ad illum obtinendum, eligat, & disponit, nequit non finem gloriæ, respicit, atque eius intentione concipi, & haberi: alioquin nec electio, nec preparatio mediorum formalis ad gloriâ finem esse potest. Secundo reprobatio propriè dicta positivâ voluntate obiecto opposito ne dum de opposito sine prædestinatione, non egit: imo in positivâ voluntate de obiecto opposito, scilicet priuatione gratiæ non quidem realiter, sed radicaliter solum potest consistere, quoniam, scilicet ratione impossibilitatis cum voluntate electiva, ac preparativa mediis efficacis ad gloriâ, seu prædestinatione illius prædestinationis negationem respicit: illius in Deo ponit, quæ realiter formaliter prædestinatio excluditur, voluntateque omnis preparandi reprobo illi auxilium efficacis, ex quocumque fine (imo oblique etiam sine, habita quia negatio sola positivâ voluntati opposita, xime formaliter à gratia efficacis immediate, & remotè à gloria reicitur formaliter reprobus, atque reprobationem, quidem formalis defectus & priuatio prædestinationis, siue qua auxilium efficacis esse non potest, defectus autem principij, necessitatis etiam inadæquati (ne dum adeoque, quale respectu auxilij efficacis prædestinatio est, negatio effectus necessitatis, & proximè assertur: utique ergo ad rem hanc principium illud horum Doctorum nec inde ad ea inducta & petita reprobationis positivæ, & negativæ distinctione plenior. Plena vero, & solida ea distinctio est, si reprobatio positivâ ea dicatur, quæ sit voluntas positivâ excludendi reprobum à gratia efficacis; negativâ vero, quæ sit prædestinatio voluntatis denegandi reprobo efficacis auxilium, & vel auxilia efficacis ad salutem de facto, & cum effectu consequendam, negatio, nulla finis, aut motui, respicitur ne ad illam habita ratione.

CERTAMEN III.

Essentia probationis à gratia efficaci, quo ad rem ipsam, reiectis aliorum placitis stabilitur.

1. Prima conclusio, essentia probationis à gratia efficace scientiam, & actum aliquem voluntatis sue necessario includit. Est communis conclusio, tamen in actibus scientia, & excitatio voluntatis diuine designandis nonnulli ab alijs, & à veritate, imo & à sua eam communi hac conclusione discordent. Supponitur à Summo Thom. 1. p. q. 23. a. 3. dicente. *Scire per se habet in se ipsa prout providentia respectu eorum, qui dicuntur volentes in eternam salutem, ita reprobatio est prout providentia respectu illorum, qui ab hoc fine decidunt.* Alii providentia omnis scientiam Dei aliquam, & aliquem actum sine executione voluntatis diuine includit essentialiter, ut contrariè de providentia. d. 2. monstrabimus: ergo utrumque etiam reprobatio essentialiter includit. Probatur: è probationibus conclusionibus de actibus diuinis quos includit essentialiter reprobatio. Pro quarum claritate memoratis intellectualiter reprobatio. Pro quarum claritate memoratis sunt actus simplices intelligentie de condensatione gratiæ ad bonum consensum, & inhibita etiam ratione intrinsece indifferente, ipsius possibilitate, & contingibilitate pro arbitrio voluntatis create cum consensu, seu negatione, & dissensu. Item scientiæ conditione, seu mediæ, tam de consensu futuri consensu, seu dissensu, quam negationis, consensu, seu dissensu, seu etiam futuri consensu, atque scientiæ voluntatis denegatione consensu, & peccato, auxilio solo scientiæ dato absolute, ac demum iudicii de dignitate auxiliis efficacibus vltioribus, quibus à peccato respiceret, atque in Dei gratia formaliter sanctificante iustitia, & sanctitate periculis vitam eternam